

[H. P. Jensen.]

ningerne, at Undervisningsministeriet er hørt, og at dette Ministerium ønsker, at Præsterne skal blive paa den Plads, de har nu. Nu er Præsterne vel ellers under almindelige Forhold undergivet Kirkeministeriet, men det viser sig altsaa, at de har Undervisningsministeriets Bevaagenhed. Jeg vil mene, at vi maa se i Udvalget at komme til en Forstaaelse paa dette Omraade. Der er mange Steder, hvor man endnu har den Opfattelse, at det, at Præsten er født Medlem, maa være ensbetydende med, at han er født Formand. Man er imidlertid enkelte Steder blevet klar over, at det ikke er Tilfældet, men endnu er det fra gammel Tid en nedarvet Tro mange Steder, at Præsten er født Formand.

Jeg vil ogsaa gerne gøre en Bemærkning om den sidste Linie i 1ste Stykke af § 17, hvor man giver Præsten lige saa stor Ret som Formanden til at indkalde til Møde. Det bør Præsten absolut ikke have. Hvis der bliver Uenighed mellem Formanden og Præsten, kan der blive en ulidelig Forlangen Møder. Den ene Dag kan Formanden kræve Møde, og naar Præsten ikke kan komme den Dag, kan han kræve Møde den næste Dag. Det bør efter min Opfattelse, hvis Bestemmelsen om Præsten som født Medlem opretholdes, være saaledes, at Præsten kun i Forbindelse med et andet Medlem kan forlange afholdt Møde. Det maa være saadan, at Præsten ikke faar samme Mynighed som Formanden. Det er nu en Gang en Kendsgerning, at der ikke kan være to til at kommandere, har man det, gaar man gerne i Grøften. Det kan der heller ikke være i Skolekommissionen, hvor der til Tider er ret betydelige Sager at afgøre.

Det nævnes i samme Paragraf, at Reglerne i Sønderjylland forbliver uforandrede. Da man i Sønderjylland har bedre Forhold paa dette Omraade, end vi har i det øvrige Land, kan jeg egentlig ikke kritisere dette, men jeg vil dog ellers henstille til det samlede Ministerium, at man saa vidt muligt arbejder henimod, at vore Brødre og Søstre i Sønderjylland kommer til at leve under den samme Lovgivning som vi andre Danske. Men Sønderjyderne er fri for Præsten i Skolekommissionen; det vil derfor være urigtigt at foreslaa, at de skal ind under de her foreslaaede Lovbestemmelser, og derfor maa vi

finde os i, at der er gjort den nævnte Undtagelse.

I § 18 tales der om Amtsraadskredsene i Forbindelse med nogle Valg, og det bestemmes, at Ejendomsskylden skal lægges til Grund. Jeg synes, det er en underlig Maalestok. Efter min Opfattelse maa det være Individernes Antal, der er det afgørende. Der kan meget vel ligge et Par store Ejendomme i den ene Amtsraadskreds, saaledes at der der er en stor Ejendomsskyldværdi uden derfor at være en nævneværdig Befolkning, medens den anden Amtsraadskreds kan have et langt større Befolkningstal; men det er vel et Spørgsmaal, som vi kan blive enige om.

§ 19 omhandler Havnenes Styrelse, der er underlagt Ministeriet for offentlige Arbejder. I Paragraffen er der givet Regler for, hvorledes dette Tilsyn skal være, og jeg vil gerne herom sige, at Forholdet til Ministeriet for offentlige Arbejder har givet Anledning til adskillige Ubehageligheder. Der er bl. a. en Ting, som ofte forvolder Havnene Ubehageligheder. Det er, naar der er Tale om Reparationer af Havnespor. Statsbanerne reparerer Sporene og sender en Regning, og saa har man at betale den. Enhver anden, der leverer et Stykke Arbejde, specificerer sin Regning, saaledes at Kunden eller den, der har faaet Arbejdet udført og skal betale det, kan se, hvad de enkelte Ting har kostet, hvad Varerne har kostet, hvad Arbejdslønnen har været, hvad Lederlønnen har været o. s. v., men et saadant Forhold bestaar ikke mellem Havneledelsen og Ministeriet for offentlige Arbejder. Der er i de senere Aar kommet ligesom en lille Smule bedre Gænge i Tingene, men det er kun saa lidt, der er naaet. Det vilde være rart, hvis der blev endnu lidt mere Forstaaelse, saaledes at Havneledelserne bedre kunde følge med med Hensyn til, hvad Udgifterne har været, og hvad man har faaet for dem. Spørgsmaalet om Havnesagen har været forhandlet med Bestyrelsen for Havnesammenslutningen, hvoraf jeg har den Ære at være Medlem. Man har faaet den Bestemmelse sat ind, at Takstperioden, der nu er 5 Aar, sættes ned til en fireaarig Periode, altsaa en Periode, der svarer til den almindelige Byraadsperiode.

I § 20 er der en Bestemmelse, som ogsaa blev omtalt af den ærede Ordfører for Ven-